

SCHETTERKNETTER. PANGERDEPAFFFFF!

Oké, dit was dus een échte **scheet**. Het dreunde in mijn oren na alsof ik mijn hoofd onder een kerkklok had gestoken. **Jakkes, wat pijnlijk!** Ik gluurde even naar Sterre, die in haar badpak naast me hurkte. We zaten samen op de steiger van oude Johan. Met haar fonkelende bruine ogen bestudeerde Sterre me aandachtig. Naast haar stond de plastic bak met **SPINAZIE**, die ze speciaal had gekookt voor ons **supergeheime scheetexperiment**.

'En? Ruik je iets?' vroeg ik.

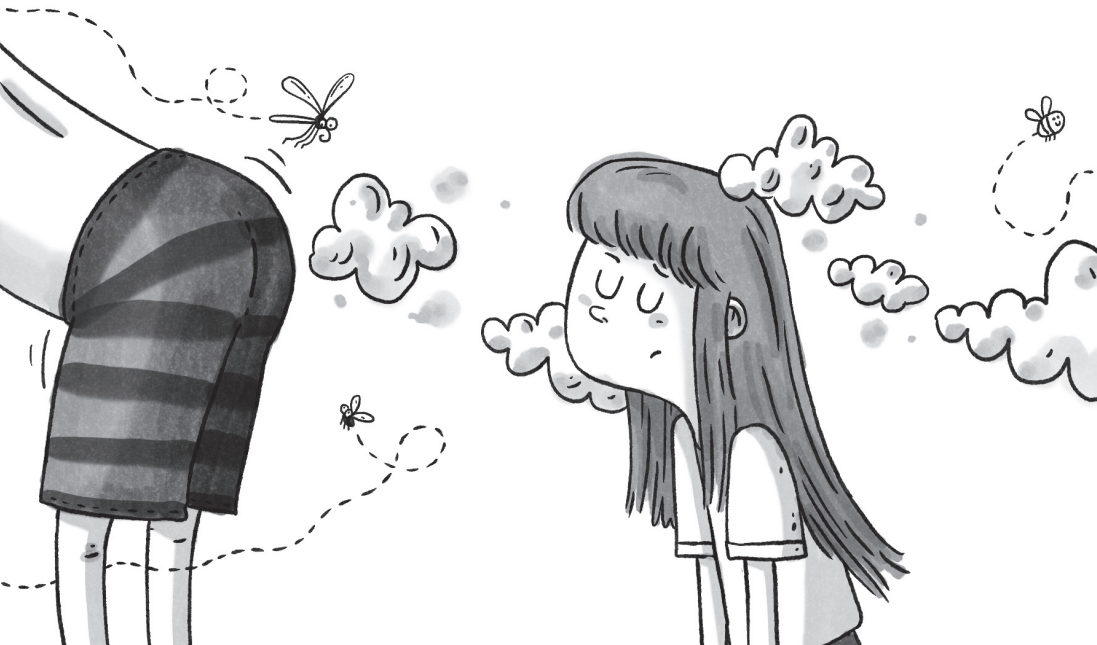

Ze stak haar neus in de lucht.

Ik had mijn billen speciaal naar haar toe gedraaid.

'Nee.'

Ik keek naar Bobby, die naast Sterre zat. 'En jij?' **'Negatief,'** antwoordde mijn beste vriend zonder van zijn stopwatch op te kijken. Hij droeg een korte broek met ontzettend veel zakken en op zijn blote knieën balanceerde een opschrijfboekje. In zijn hand had hij een potlood. Bobby

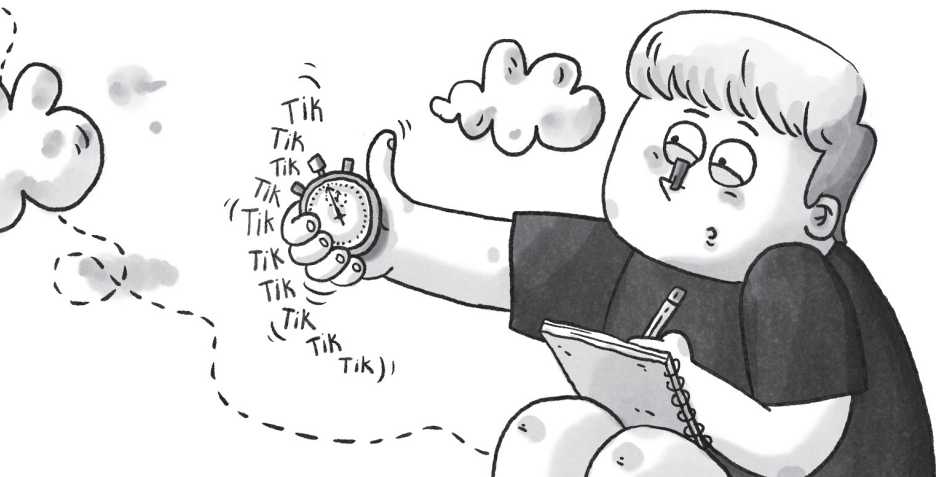

legde alle gegevens van ons **scheetexperiment** vast. 'In dienst van de wetenschap.' Of dat zei hij tenminste. Volgens mij was hij gewoon heel, heel blij dat hij zelf verder niks hoefde te doen. 'Ik ga toch ook niet in een hete koekenpan liggen om te weten hoe een hamburger zich voelt?' had hij eerder gemompeld.

Ik zag dat hij onder het kopje 'Akoestiek' iets opschreef: *geluidsklasse 1*.

'Flatulentie-temperatuur?'
vroeg hij.

'Eh... wat zei je?'

'Zucht...! Of hij warm was. Daar kun je het methaangehalte uit afleiden. **Hoe warmer, hoe makkelijker brandbaar.** En hoe beter hij werkt dus.'

'Aha. Best warm,' antwoordde ik.

'Aroma?' vroeg hij.

 'POPCORN,' antwoordde ik. 'Overduidelijk.' Bovendien zag ik alles om me heen onscherp, ook Sterre en Bobby. Alsof ik door vieze brillenglazen keek. Gelukkig raakte ik er niet meer zo van in de war als de eerste keer. Was het echt nog maar een week geleden dat we onze eerste **supergeheime scheetexperimenten** hadden gedaan en ik **een enorme chaos** had veroorzaakt? Daarna was alles veranderd...

'Kom op dan!' Sterre sprong overeind. Ze kon niet wachten om deze keer met me mee te gaan en alles van dichtbij mee te maken. Sterre was **niet bang aangelegd**, dat was wel duidelijk,

want we wisten natuurlijk niet of het wel zou werken...

Ik nam een aanloopje en dook in het meer. Zodra ik onder water was, zag ik alles weer scherp. En mijn gezicht bleef droog. **Alle scheeten op een stinksok!** Het werkte...

‘Yes!’ juichte ik. Ik zat in een naar **POP-CORAT** ruikende luchtbel en kon daarin gewoon ademen.

Naast me **PL°NSDE** er iets in het water.

○ Sterre! Zodra ze dicht genoeg bij me was, pakte ik haar hand en trok haar naar me toe.

○ Ze keek me met grote ogen aan en begon te lachen. ‘Het werkt!’ riep ze. Ze greep mijn handen vast om niet weer uit de **scheetbel** weg te drijven.

‘Nu begint het pas,’ beloofde ik. ‘Hou je aan mijn schouders vast.’

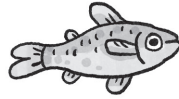
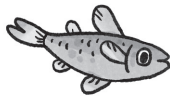
Sterre gilte van plezier toen ik op topsnelheid door het water van het meer flitste. Ik hoefde

mijn armen nauwelijks te gebruiken. Zodra ik me in een bepaalde richting draaide, leek het water me regelrecht **die kant op te trekken**. Af en toe maakte ik alleen een beweging met mijn voeten en: **flits!**

In een oogwenk gleden we naar de bodem van het meer, waar een oerwoud van deinende waterplanten groeide. Tussen de planten zwommen vissen, die ons **stomverbaasd** aanstaarden. We ontdekten een roestig fietswrak, waarvan het stuur begroeid was met groene slierten.

'Iemand is vergeten waar hij zijn fiets heeft neergezet,' grinnikte Sterre.

'We roepen hem wel even,' stelde ik voor. Ik duwde tegen het hendeltje van **de fietsbel**.

Die produceerde een gek geratel. In de stille onderwaterwereld klonk het nogal griezelig. Kennelijk vonden de visjes dat ook, want die schoten alle kanten op.

'We hebben de zwemschool laten schrikken,' fluisterde ik tegen Sterre. Ik draaide me naar haar om.

HUH? Ze keek een heel andere kant op. En ze leek nogal geschrokken.

Met bevende stem zei ze: 'Daar is iets.'
'Waar dan? Wat?' Ik deed mijn best om achter de sliertige waterplanten iets te ontdekken.

A cluster of several grey, shaded bubbles of various sizes is positioned to the left of the main title. Another smaller cluster of bubbles is located to the right of the title.

**'Daar!
iets donkers!'**

Ingespannen tuurde ik naar de schaduw, maar ik kon het niet goed zien. **O nee!** Alles onder water werd opeens vager en vager!

'Let goed op het moment dat **de scheet uitgewerkt** is. Dan moet je meteen naar boven om adem te halen,' had Bobby me ingepeperd. 'Ik heb geen zin om met een mond vol tanden te staan als ik straks zonder jullie thuiskom.'

'Sterre. We moeten naar boven.'

'Ja, graag,' antwoordde ze. Het klonk nogal angstig.

Ik richtte me op, keek naar boven, zette af

met mijn voeten... maar er gebeurde niets. Het water gehoorzaamde me niet meer. De **SPINAZIE-scheet** was echt bijna uitgewerkt.

‘Haal snel nog zo veel mogelijk adem,’ riep ik naar Sterre. Tegelijk begon ik met krachtige slagen naar boven te zwemmen. Sterre trappelde met haar voeten als een kikker. Daar voelde ik de eerste druppels al op mijn gezicht. **Oneeonee...** En natuurlijk in de verste verte geen **scheet in aantocht**, juist nu ik er zo hard een nodig had.

Eindelijk! Net voordat onze lucht op was, kwamen we boven. Trappelend en snuivend keken we om ons heen. **Oei...** Wat waren we ver bij de steiger vandaan.

Bij de steiger, Bobby en...

**OOO
NEE HÈ!**

En bij de man die naast onze beste vriend stond! Hij had een hondje bij zich. Alle drie keken ze onze kant op.

'Wie is dat nou weer?' vroeg Sterre paniekerig.

'Dat is oude Johan,' gokte ik. 'We moeten **een smoes** verzinnen die verklaart wat we hier op zondag op zijn steiger doen.'

'Maar eerst moeten we nog een heel eind zwemmen,' zei Sterre. 'Jammer, ik had graag weer zo'n watertaxi genomen. **Wauw, dat was echt supergaaf, man!**'

Vergeten was de donkere, griezelige schim onder ons in de diepte. Of toch niet?

'Hé, Steef,' begon Sterre, terwijl we langzaam naar de steiger toe zwommen. **'Daar beneden was echt iets.'**

'Ja,' mompelde ik. 'En ik weet niet of ik wil weten wat precies.'

Toen we via het oude trapje op de steiger klommen, werden we met **veel geblaf** begroet. Het keffertje was een bruin-witte terriër met grappige oren die half naar voren hingen. Het beestje kwam maar tot Johans knieën, maar deed alsof hij ons in **één hap** wilde verslinden.

'Rustig, Hillie,' zei Johan. **'Zit!'** Meteen was het hondje stil en ging netjes naast Johan zitten.

Met zijn handen ineengeslagen achter zijn rug nam oude Johan ons zwijgend op.

O jee, stront aan de knikker... Serieus deze keer. En niet alleen met Johan. Hij zou het vast aan onze ouders vertellen, en wie weet, misschien

zelfs aan **de politie**. Binnen de kortste keren zou ook de school het weten, en daarna...

‘Hé, professor,’ zei Johan opeens. Hij stootte Bobby aan. ‘Wat zegt je chronometer?’

CHRONOMETER?

Bobby keek op zijn stopwatch en antwoordde binnensmonds: ‘Nnntengrs.’

‘Luid en duidelijk, alsjeblieft.’

‘Negen minuten, eenenveertig seconden.’

‘Aha. Bijna tien minuten.’ Johan wipte op zijn voeten, zonder Sterre en mij uit het oog te verliezen. ‘Dus jullie zijn **bijna tien minuten** onder water gebleven. Zonder duikuitrusting. Kunnen jullie me misschien verklappen hoe jullie al die tijd jullie adem konden inhouden?’

Ik keek even naar Bobby en daarna naar Sterre. Die vent had ons klem...

‘Eh...’ begon Sterre.

‘Oefenen. In de badkuip!’

‘Oefenen!’ herhaalde Johan. ‘In de badkuip!’

Hij leek zich ergens over te verkneukelen, of zag ik het nou verkeerd?

‘Dat zou natuurlijk kunnen. De Fransman Stéphane Mifsud kan zijn adem elf minuten en vijfendertig seconden inhouden. Wel in een lekker verwarmd zwembad natuurlijk. En zijn longinhoud is **tien komma vijf liter**, twee keer zoveel als bij de gemiddelde volwassene. Terwijl jij’ – hij wees naar mij – ‘eruitziet alsof er nog niet eens een literpak melk in je borstkas past. Dus: **wat is hier aan de hand?**’

‘Hé Steef,’ zei Bobby opeens onschuldig. ‘Jij hebt nu vast wel zin in **MARSE-PEIN**, hè? Nadat je zo lang je **adem hebt ingehouden?**’ Hij zocht iets in een van zijn vele broekzakken. Intussen probeerde hij zo onopvallend mogelijk te knipogen.

‘Ja, lekker!’ antwoordde ik snel. Ik wist meteen wat hij bedoelde. Ik moest ons uit deze lastige situatie **scheten!**

Snel pakte ik wat van Bobby’s kleverige **MAR-SEPEIN-voorraad** (het is niet te geloven wat hij allemaal in zijn broekzakken meesleepte; waarschijnlijk had hij ook een **opblaasbare onderzeeër** bij zich) en stopte het in mijn mond. Hap, slik, weg!

PRUTTEL FRUTTEL!

‘Eh... dus dat *adem inhouden...*’ begon ik. Schiet op, dacht ik. Kom nou, **hete sluijscheet!** En laat het alsjeblieft net zo werken als op het sportveld...

PRUTTEL

FRUTTEL

BOM-BOINK

In mijn buik borrelde het als een gek. De druk steeg, loodzware ballen bolderden door mijn darmen. Nog net op tijd lukte het me om te roepen: '... is **NU** een goed idee!'

PFOEIIIIIIII! Daar had je de eerste **sluipscheet!**

Op het moment dat ik '**NU!**' zei, had Bobby zijn neus stevig dichtgeknepen. Meteen **pfoei-iiiden** er **hete voetzoekers** uit mijn zwembroek de zomerse buitenlucht in. En Sterre? Die was hopelijk nog steeds ongevoelig voor mijn **scheten**, net als die keer op het sportveld toen we het aan de stok hadden gekregen met Douwe en zijn vrienden. Anders hadden we meteen een tweede probleem!

PFOEOEOEOEOEIIIIIIII! PFOE!!

